

Проблеми щодо управління розвитком інноваційних процесів в агропромислових підприємствах.

Розкошна О.А.

В перехідний період становлення ринкових відносин в Україні спостерігається скорочення обсягів впроваджуваних нововведень у виробництво. Розвиток інноваційної діяльності стримується, насамперед, недосконалістю економічного механізму господарювання, а також уповільненою адаптацією науково-технічної інфраструктури до нових соціально-економічних умов господарювання. Процес освоєння нововведень передбачає здійснення системи взаємопов'язаних етапів і завдань від підготовки техніко-економічного обґрунтування інноваційних проектів, розробки програми щодо їх впровадження, складання бізнес-плану - до впровадження науково-технічної продукції у виробництво. Слід зазначити, що оперативне впровадження результатів наукових досліджень на підприємствах агропромислової сфери дещо ускладнено.

Відомо, що процедура технологічного освоєння інновацій залежить від специфіки галузей і напрямів науково-технічної діяльності. Так, наприклад, в агропромисловому комплексі процес впровадження нововведень повинен складатися з таких етапів як: здійснення техніко-економічного обґрунтування нововведень, здійснення інформаційного аналізу, проведення прикладних досліджень, а саме технологічних, проектно-конструкторських, організаційно-економічних тощо.

Після реалізації вище вказаних етапів необхідно провести дослідно-виробничу перевірку, визначити можливості адаптації закінчених розробок у складі науково-дослідних підприємств, і, нарешті, здійснити експериментальне впровадження розробок в науково-дослідних учбових базових господарствах та підприємствах. Особлива відповідальність щодо впровадження змін і нововведень покладається на керівників, які повинні чітко уявляти, що, коли і як слід змінювати, як планувати період впровадження; визначити ступінь готовності персоналу до сприйняття нових перетворень чи то у виробництві, чи організації праці, впровадивши чітку систему контролю за дотриманням встановленого порядку реалізації нововведень.

Формування належного інноваційного клімату і інфраструктури забезпечення досліджень, розробок і впровадження їх у виробництво вимагає більшої уваги керівництва до наукового прогнозування науково-технічного розвитку, формування системи загальнонаціональних наукових пріоритетів, оцінки можливих негативних наслідків науково-технічного прогресу, розробки і реалізації стратегії підготовки і перепідготовки кадрів. Вимагає удосконалення система інформаційного забезпечення щодо можливості одержання науково-технічної інформації. Покращення забезпеченості агропромислових підприємств в техніко-економічній інформації вимагає використання найновітніших досягнень в засобах зв'язку, створення сучасної телекомунікаційної інфраструктури, придбання та розповсюдження зарубіжних та вітчизняних спеціальних наукових видань, формування і розвиток ринку консультаційних послуг.

Не буде перебільшенням стверджувати, що можливості розв'язання проблеми впровадження нововведень вирішальною мірою визначається характером науково-технологічної і інноваційної політики держави, рівнем фінансування і надання пільг для розвитку науково-технічного потенціалу в країні. Для підвищення ролі інноваційних факторів у процесі соціально-економічного розвитку країни повинна значно зрости питома вага коштів, що направляються на розвиток наукової галузі. Покращенню фінансування інновацій може сприяти звільнення від оподаткування частини прибутку підприємств, організацій і приватних осіб, що спрямовується на розвиток інноваційних процесів, підвищення кваліфікації і перепідготовки кадрів, а також стимулювання створення спеціалізованих інноваційних банків, фондів та інноваційних асоціацій.